

Ahoj, já jsem Majka a jsem drak.

Kdo by si pomyslel, že se z tak malé holčičky, jako byla Majka, stane takový strašlivý drak?

Rozhodně ne její maminka.

„Celou tě zblajznu,“ hrozila Majka, „spolknou tě a kosti vyplivnu na koberec.“

„To snad ne!“ zhrozila se maminka, „na koberec ne!“

Ani tatínek nečekal, že z tak malé holčičky bude takový strašlivý drak.

„Ha!“ povídala Majka, „rytíře chroupu jako brambůrky a jejich brnění mi vůbec nevadí!“

„Rytíři v brnění,“ vzdychnul potichu tatínek, „by ti mohli poškrábat jazyk.“

Babička prohlásila, že nikdy neuvěří, že je její vnučka strašlivý drak.
„Ani kdybych chrlila oheň?“ zeptala se Majka. „A kdybych vynechala zákusek?“

„Ale to je přece hrůza...“ brblala babička, „proč by někdo vynechával zákusek?“

Jen dědeček věřil, že je jeho vnučka strašlivý drak.

„Nepřekvapilo tě to?“ zajímala se Majka.

„Ani trošičku!“

„Ty jsi ze mě toho strašlivého draka vycítil?“

„Už dávno,“ chlubil se dědeček, „hned když jsem ti poprvé změnil plínku.“

